

Byrde i saa Henseende, end de kunne magte. Med andre Ord: det Fordelingsprincip, her er foreslaaet, er ganske det samme som det, der allerede nu er fastslaaet og gennemført over for Alderdomsforsørgelsen, der jo ogsaa bliver refunderet hver enkelt Kommune i Forhold til, hvad den giver ud til Alderdomsforsørgelse. Paa samme Maade er det her foreslaaet, at Tilskuddet skal staa i Forhold til, hvad der er givet ud til de førnævnte Øjemed, og særlig for Sognenes Vedkommende i Forhold til den Stigning, som disse Udgifter have modtaget ved de Love, som i den sidste halve Snes Aar — eller i de sidste 12 Aar — have forøget Kommunernes Udgifter i saa Henseende ret betydeligt.

Det staar nu til dette høje Ting, om det vil acceptere dette Tilbud, og jeg skal kun bemærke, at en Afvisning deraf jo selvfølgelig ikke behøver at fremtræde formelt som en ligefrem Afvisning, men ogsaa kan fremkomme derved, at man knytter sin Tiltræden til Betingelser, som ikke findes acceptable af de andre Lovgivningsfaktorer. Hvorvidt det høje Ting vil henvisse Forslaget til et Udvalg eller ikke, maa det selvfølgelig være det høje Tings egen Sag at bestemme, deri blander jeg mig ikke, saa lidt som jeg blander mig i Avisernes Udtalelser om dette Punkt eller, som antyd det af den ærede Taler, inspiretter dem. Men hvad jeg kunde ønske at udtale, det er, at det formentlig nærmest maatte være et Udvalgs Opgave at forbedre den Forhandling, som ventes at ville finde Sted i et Fællesudvalg, for at lægge et godt Grundlag for en saadan Forhandling. Sker det ikke, vil det let kunne overstige et Fællesudvalgs Kræfter at naa til en Overenskomst om denne vigtige Reform, og skulde det ikke lykkes Fællesudvalget at naa til en saadan Overenskomst, turde det maaske vise sig vanskeligere at naa dertil i en følgende Samling, naar man igen skal begynde at arbejde helt forfra.

Bjerre: Det er med Glæde, at jeg har set, hvorledes disse Skattelove have udviklet sig her paa Rigsdagen. Det begyndte med de Reedtz-Thottske Forslag, som bleve vedtagne her i Folketinget nogle Gange, men som efter min Mening ikke vare nær tilstrækkelige, hverken i Retning af at øve Retfærdighed eller med Hensyn til i det hele at opnaa noget, der var godt. Der manglede en stigende Skala, og der manglede en retfærdig Fordeling til Kommunerne, idet den Overførelse, som var foreslaaet, gav de Kommuner, der ikke

trængte, lige saa meget, som de haardt betrængte Kommuner. Jeg paatalte den Gang disse Mangler og anførte, at hvad man skulde gaa over til, var at indføre en stigende Skala og en bedre Fordeling, indføre en Værdibeskatning, søge at komme ind paa en mellemkommunal Beskatning og flere Ting. Naar jeg nu ser paa, hvorledes det er gaaet, saa er det med Tilfredsstillelse, jeg ser, at først kommer Skattekommissionen og laver en stigende Skala og en bedre Fordeling til Kommunerne. Jeg udtalte i Efteraaret, at det var et betydeligt Fremskridt, men at jeg dog havde ønsket, man var gaaet videre i visse Retninger, navnlig med Hensyn til Bygningsafgiften, idet jeg mente, at Landet vilde blive stillet uligeligt over for Byerne, da $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften var for meget at give til Bykommunerne, og de Haandværkere og andre næringsdrivende paa Landet, der maatte bære Bygningsafgift, ikke fik en tilsvarende Lettelse. Jeg anførte, at Hartkornet burde opretholdes, men jeg sagde samtidig, at naar det var sket, saa var det, fordi man var bange for at komme ind paa et nyt Grundlag, som kunde siges at være saa radikalt, at det ikke kunde gennemføres i det andet Ting eller antages af Regeringen. Men nu se vi det mærkelige, at der paa Tingets Bord ligger et Forslag fra Landstingets Flertal, som i Princippet anerkender en Værdibeskatning, som jeg den Gang udtalte Ønske om. Jeg sagde den Gang, at det, vi Landboere forlange, er ikke en Almisse. Vi vide meget vel, at al Skattelovgivning er ikke i Stand til at holde os oppe; Lettelsen efter de Reedtz-Thottske Forslag, 8 Kr., efter Skattekommissionens, 14—16 Kr., efter det nuværende Forslag, 10—12 Kr., eller hvad det kan blive, alt dette kan ikke holde os ved Gaardene. Hvad vi forlange, er at blive ligestillede, og at komme ind i en Udvikling, hvor vi kunne se, at for Fremtiden vil det gaa saaledes, at stige Værdierne i Byerne og paa Steder omkring Stationerne, saa skulde de tage deres Part af Statens Udgifter, og at Hartkornet ikke fremdeles skal tages til Maalestok. Hartkornet som Maalestok har maaske i sin Tid været retfærdigt, da det svarede til de virkelige Værdier, men nu er det umuligt, fordi der er sket saa mange Forandringer, Omlægning paa Grund af Befolkningens Tilvækst, Oprettelse af Stationer og lignende; alt det er kendte Ting. Jeg er derfor glad ved den Udvikling, der har fundet Sted med Hensyn til Skattelovene, og mener, at vi nu kunne begynde at tale